

БЛАГОВѢСТНИКЪ

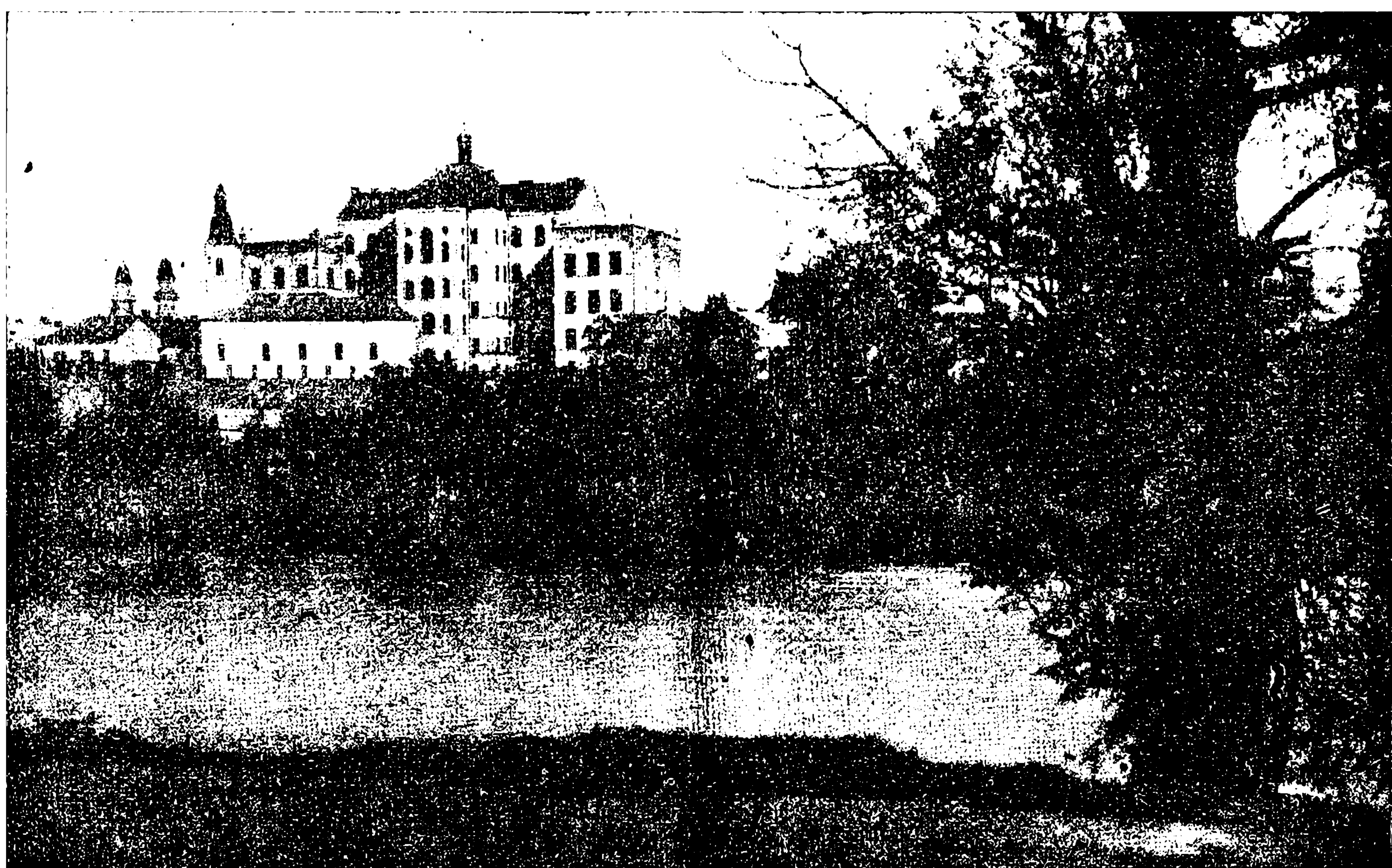
РОЧНИКЪ XIII.

РОКЪ 1933.

ЧИСЛО 8.

АВГУСТЬ

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДѢ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

Интернат О.О. Василіян въ Ужгородѣ.

Важноє для родичів, котръ посылають дѣтей до школы.

Мы дуже добре знаєме, як родителям лежить на серцю воспитаня их дѣтей, котрих посылають на nauку в го-род. Досвѣд учитъ, що з сел приходять до школы звычайно дѣти способнѣ до nauки, якъ легко вивязуються з своїх школьных повинностей, але якъ одночасно скорше подпадають злым впливам городського житя, чим дѣти з города. Часто трафляється, що не один отець або мати мусять з жахом дивитися, що та дѣтина, на котру они выдавали послѣдній зашпарований філер, за короткий час побуту в городѣ погубилася.

Беручи се на увагу, О.О. Василіяне вже од давна старалися допомогти родителям у виховѣ дѣтей. Од 1912 р они заоснували в Ужгородѣ великий інтернат.

Число 8.

Августъ

Річникъ XIII.

БЛАГОВѢСТИНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Видавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Виходить 1-го кожного мѣсяця

Вѣдѣчатель. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
помѣръ дол. — Одно число 1 Кч.
Выходитъ 1-го кожного мѣсяця

о. Ю. Станинецъ:

Научаймсѧ правдъ нашоѣ вѣры и обороњаймсѧ одъ фалшивыхъ учителей!

На дняхъ прийшовъ до мене одинъ вѣрникъ и зачинає скаржитися, що онъ не знає добре правды вѣры нашої. — Коли я розговорився зъ нимъ, сказавъ, що вже бôльше разъ бывъ у него одинъ суботникъ и наговорює его, щобы оставилъ свою вѣру, а щобы приставъ до суботниковъ, бо лише они мають правду въ вѣрѣ. — „Я вижу, що суботники заблудили глубоко въ вѣрѣ, — казавъ дале чоловѣкъ, але онъ дає менѣ такъ вопросы, на котрѣ я въ своїй неучености не можу ему одвѣтити. Я сказавъ єму, що най мене лишить, бо я все то вѣрую, що є написано въ молитвѣ „Вѣрю въ єдинаго Бога...“ и що наша Церковь нась учить и мое серце заспокоєно. Одъ вѣры своєї не одступлю, хоть бы зводителї збіглися та переговорювали мене, бо знаю, що мы идемо правою дорогою, а не они. Але одъ тогдї мое серце не спокойное, що, чому я не знаю такъ правдъ своєї св. вѣры, щобы я годенъ побороти такихъ изводителївъ и указати имъ, що они не мають правди.“

Знаю, що сякѣ случаѣ на жаль трафляються въ кождомъ селѣ майже сими часами. И правду мавъ той чоловѣкъ, що сказавъ, теперь каждый має быти такъ наученый

правдъ своеѣ вѣры, щобы, годенъ въ каждой минутѣ выступити проти изводителѣвъ и боронити ту правду. — Но теперь переживаєме воєннѣ часы Церкви, коли каждый членъ Церкви має быти добре озброеный якъ въ часѣ войны, такъ мы правдами вѣры нашоѣ, щобы мы въ каждой минутѣ были готовы выступити въ оборонѣ Церкви проти агитаторовъ фалшивыхъ.

Были часы, коли Церковъ боронила своихъ вѣрниковъ, а теперь є оборотно: вѣрники мають боронити свою св. Церковъ. — Але, щобы мы могли боронити правдъ вѣры мусиме ихъ самѣ добре знати, якъ то войсько має знати добре войовати, щобы выграти войну. — А се приобрѣємо черезъ то:

1) Єсли будеме читати св. Писаніє. А важне дѣло то, що єсли декотроє мѣсто не порозумієме, бо є въ немъ много таихъ мѣсть, що дуже тяжко розумѣти, такъ щобы мы все просили свого отця духовного, абы намъ то мѣсто пояснивъ.

2) Другое важное дѣло є, щобы мы купили таке св. Писаніє, котре дозволила печатати Церковъ наша. — Но єсли мы купиме такое св. Писаніє, котроє ходять продаючи библияшъ по селахъ, не буде добре, бо они перекрутили его на многихъ мѣстахъ на свою руку, а много повышивали изъ св. Писанія, що имъ не подобалося, або що не згоджовалося зъ ихъ науками. — За то найлѣпше є указати духовникovi, якоє св. Писаніє читаєме.

3) Дале маєме читати добрѣ книги о вѣрѣ, котрѣ намъ указують на блуды всякихъ сектантовъ и доказуть намъ, що лише мы маєме правду. Сякѣ книги суть: Божа Гарфа, Дорога правды, або книга для познаня баптистовъ. Яку правду мають адвентисты, суботники? Где суть мертвѣ? — Свѣтло въ темнотѣ, Не крути Грицю бо перекрутишъ Истинное и фалшивое православіє. Ложнимъ пророкамъ не вѣруйте. Де знайти правду

и много иныхъ книгъ є, котрѣ укажуть намъ истинну дорогу правды и научать насъ що, як и що треба одвѣчati на всякий вопросъ, що завдасть намъ суботникъ, або библияшъ. — А всѣ книги достанеме если напишеме

карту и будеме просити книги. Заадресуєме сякъ: Церковна оборона вѣры Ужгородъ. Фундаціонална касса. — Або можна сѣ книги достати у свого отця духовного на фарѣ.

4) Якъ вояковъ учать официры, якъ то боротися, такъ само и мы маєме своихъ официровъ — духовниковъ, котрѣ нась мають учити. Але, щобы мы были добрыми вояками Христа, мусиме слухати, що нась учить нашъ духовникъ. Бо они посвятили свое житя на службу Христа и щобы нась nauку Иисуса Христа въ рамкахъ св. Церкви научали.

Та все научити зъ казателницѣ у церкви не можъ. И духовникъ кождый радо буде научати и обясняти правды вѣры и другимъ разомъ, але треба его зазвѣдати и попросити, щобы намъ обяснивъ, потолковавъ тѣ вопросы, котрѣ дають намъ сектанты, а мы не можеме отвѣти, якъ примѣромъ: чому мы святкуєме недѣлю, а не суботу, чому мы 1000 лѣтноє царство Христа суботниковъ держиме за великий блудъ. Чому мы сповѣдаємсѧ, а они нѣ. — Чому мы принимаеме источникомъ правдъ нашоѣ вѣры и св. Преданія, а не лише св. Писаніє Чому мы епископа римського признаєме за наслѣдника Апостола Петра и видиму голову Церкви Христової, а они нѣ и т. д. Всѣ сѣ вопросы намъ поясняютъ о. духовникъ и треба просити, щобы примѣромъ у недѣлю або свято по вечерни коло церкви обяснивъ намъ сесѣ вопросы нашъ отецъ духовный.

Переживаєме часы, въ котрыхъ предсказавъ Иисусъ: „Блюдите, да никтоже вась прелстить. Мнози бо прийдутъ въ имя моє глаголюще, азъ єсмъ Христос и многи прелстять...“ Матей 24 - та глава 4-5 стих. И Иисусъ зная напередъ, що сякъ буде и зато напоминає нась, щобы мы не дали звестися: „Востануть бо лжехристи и лжепророки и дадуть знаменія велия и чудеса, якоже прелстить

аще возможно избранныя. Се прежде рѣхъ вамъ...“ Матей 24- та глава 24-25 стихъ. Ци не дословно сповняються слова Иисуса Христа, коли зъсела на село ходять зводителъ зъ библію въ рукахъ и переговорюють ходи за нами, мы слово Божое проповѣдуєме. Мы тебе на лихо не приведеме, лише на добро. Наша вѣра правдива — все то вѣруємо що вы, лише май твердо.

Але коли до васъ прийде, скажѣть слова св. Писанія Матея, що высше наведенѣ и укажѣть єму чесно на дверь хижѣ, щобы ними выйшовъ собѣ чесно, если не хочете, щобы и на васъ исповнилися слова Иисуса Христа. „якоже прелстить, аще возможно и избранныя. Насъ Иисусъ называє избранными, але гадкуймесь, щобы насъ не звели, и щобы мы избранность Иисусъ Христомъ не утратили.

Тому, если мы въ сихъ нещастныхъ часахъ для нашоѣ душѣ хочеме себе оохранити и нашу св. Церковъ, мусиме прильжно изучати правды нашоѣ вѣры, а то чрезъ а) розумно и обережно читати св. Писанія б) чрезъ читаня добрыхъ книгъ, що обороняютъ нашу вѣру и указують намъ на блуды всякихъ сектантовъ и в) маєме ити на пораду до свого отця духовного въ дѣлахъ, котрѣ не порозумѣєме и попросити єго, щобы намъ читавъ лекції о вѣрѣ и блудахъ сектантовъ и пояснявъ ихъ блуды. А на конецъ маєме послухати дуже добру пораду Иисуса Христа: „молитеся, да не впадете въ напасть.“ молитися треба намъ, щобы Богъ не напустивъ на насъ фалшивыхъ учителей. А если они прийдутъ, щобы насъ не могли поколебати въ нашей вѣрѣ и щобы мы могли все розумно и чесно оборонити нашу св. вѣру, Церковъ и свою душу бесмертну.

ООooooooooooooooooooooooooooooo

Совершеннѣйшою есть рѣчею зносити терпеливо всякъ противности, якъ трудитися около добрыхъ дѣлъ.

ООooooooooooooooooooooooooooooo

До ювилею.

А довги за грѣхъ, кажемо, є страшнѣ. Така є наука Духа святого, и ту науку св. Церква все своимъ дѣтямъ пригадує, але зуживає всѣхъ можливыхъ способовъ, щобы своихъ дѣтей вѣдь нихъ звольнити, вѣдкупити.

Даровати ихъ — Господь не скотѣвъ. Вѣнъ дарує провину сколько разовъ душа за грѣхъ кається, дарує и вѣчну кару за грѣхи смертельнѣ. Але кары до часноѣ не дарує. Така є обявленна намъ Духомъ св. наука про тѣ кары. Ихъ треба вѣдпокутовати або въ чистилищи одтерпѣти. И тут-то приходить намъ въ помочь **вѣдпустъ**.

По правдѣ и въ вѣдпустъ за дармо не дарується нѣчого. Заплатити треба Божій справедливости. Але платимо не мы особисто, а платить за насъ іншѣ, невиннѣ. Тѣ іншѣ, тѣ невиннѣ — покутовали за насъ грѣшныхъ. Хто є тѣ іншѣ, хто є тѣ невиннѣ? Се нашѣ братя — Святѣ Господнѣ — и самъ Господь Ісусъ Христось.

И якъ що мы ту глубоку правду широ розважимо, такъ вона мусить наше серце наклонити до покаяня. А коли мы ще й подумаемо про всякѣ зарядженя, якѣ ювилейному вѣдпустови товаришать, про злекшеня всякихъ труднощовъ и обмежень въ поєданю зъ Богомъ а въ кїнци особлившу Божу ласку покаяня, яку Боже милосердіє до ювилею привязує и яка людськѣ серця до нього приготовлює, то гдѣ навѣть щось красшого и могутнѣйшого подумати, що могли бы сильнѣйше ще збудити въ цѣлой св. Церкви и въ цѣлой людскості туха покаяня. И справдѣ въ кождомъ великому ювилею бачимо, що се мовбы дверѣ раю отворилися и мовбы зъ него нѣсся на весь свѣтъ и на всѣ народы подыхъ ласки, милосердя, покаяня, молитви, туги до Вѣтця небесного.

И не саме толькo розбудженя покаянного духа несе зъ собою ювилейный вѣдпустъ, але вѣнъ те покаянє доводить до спасеного кїнця. А доводить вѣнъ до нього двоякимъ способомъ. Першою необходимою вымогою правдивого помиреня зъ Богомъ є, якъ знаємо, вѣдпущене грѣховноѣ провини. Се дѣється черезъ жаль и сповѣдь и обѣ тѣ рѣчи є головными вымогами, якѣ попередити мусять набутє ювилейного вѣдпусту. Остає ще задосить вчинене за грѣховѣ кары. И якъ разъ те задосить вчиненя несе намъ ювилей въ такої силѣ и бogaцтвѣ, що сього хиба въ дуже рѣдкомъ выпадкови можна въ самої сповѣди доступити. Церква втискає намъ въ руки черезъ совершенный вѣдпустъ повну заплату на всѣ позоставшѣ грѣ-

ховнѣ кары всѣхъ грѣховъ такъ, що Божа справедливостъ за одnymъ разомъ дѣстаетъ всю вѣдплату и нѣчого болѣше жадати не може. Який-же се даръ и яке вдоволене для серця, котре щиро и чесно зъ Богомъ помиритися бажає?! Задоситьучинене, сежъ справдѣшный нашъ довгъ, який стоить затягненый на насъ въ Божихъ книгахъ. Мы його сплатити мусимо, а чимъ скорше, тымъ лѣпше для насъ и навѣть для Бога.

Въ нашемъ житю може ми й до смерти не змогли бы того довгу въ цѣлости сплатити и мусѣли бы йти въ чистилище, де вже не лишається намъ мѣсця на добровольне вѣдтерпѣння але де остає лишь примусове терпѣння. А таке примусове терпѣння не прославляє Бога такъ, якъ добровольный вѣдпустъ. Длятого вѣдпустъ є рѣвночасно краснымъ актомъ любви до Бога, котрому мы за одnymъ разомъ приносимо заплату, на котру Вѣнъ може вже довго, довго чекає. И такъ вѣдъ вѣдпусту до досконалої любви Божої є тольки одинъ крокъ. Серце розумне и шляхотне доходитъ въ той способѣ черезъ св. вѣдпустъ до того, що є и вѣнцемъ покаяння: до совершенної Божої любови.

А й на семъ ще не кончаться благословенни плоды ювилейного вѣдпусту. Вѣнъ не только примирює поодиноку душу зъ Богомъ, але вносить ладъ и зъ ближнѣми у всѣ круги людського громадянства. Божъ въ слѣдъ за покаяннемъ, яке є умовою ювилейного вѣдпусту, йде природно направа згіршень и кривды. — Ладъ, супокой и миръ вергають въ родину и громаду. И такъ ювилей стається дѣйсно величавою мисією, въ котрой бере участъ цѣла Христова Церква и цѣлый католицький свѣтъ; є вѣнъ видовищемъ безконечно висшимъ и ширшимъ, якъ се було зъ покаяннемъ Нѣниви: є вѣнъ новымъ Сошествіемъ св. Духа, яке свѣтъ обновляє; є вѣнъ загальнymъ духовнымъ воскресенямъ душевно помершихъ!

И навѣть для решты свѣта, що є поза католицькою Церквою, есть ювилей надзвичайно спасенною появою. Якъ поодинокимъ людямъ такъ и цѣльнимъ народамъ треба въ ихъ житю вѣдъ часу до часу вѣдпочинковыхъ станиць, щобы здати собѣ справу изъ своихъ змагань, изъ своихъ здобутківъ и нсбеспеченствъ своихъ. Бо и цѣлі народы сходять деколи на мильнѣ стежки, вѣддалюючися вѣдъ тихъ вѣчныхъ правдъ и вѣчныхъ законівъ, якъ Богъ вытичивъ. Ко-ли вони тѣ правди и закони переступаютъ, тодѣ приходить на нихъ занепадъ и небеспечнство погибели, котре скорше ци познѣйше довести мусить до страшныхъ потрясень, якъ мы се видѣли въ часѣ вѣйни и теперъ переживаємо. Ось такою станицею вѣдпочинку для

цѣлыхъ народовъ есть ювилсй. Се часъ для поважноѣ застановы, часъ обрахунку и часъ повороту до вѣчныхъ законовъ Божихъ въ житю народовъ. Щасливѣ народы, якъ що вони возьмуть до серця голосъ Божого напомнення и за прикладомъ Церкви звернутъся до покаяння; бо-ж и для нихъ не остає іншого выбору, якъ только або поправа черезъ вѣдпушть або кары дочаснѣ.

Господня помочь приходить все въ своїмъ часѣ. Мы всѣ вѣдчуваємо, якъ дуже, дуже є цѣлому свѣтови саме теперь треба. Ту помочь дає свѣтови всемогуча и вселаскова Божа десниця. Просьмъ Бога, щобы свѣтъ зъ неѣ користавъ. И мы користаймо зъ неѣ.

ИЗЪ ЖИТЯ СВЯТЫХ

Заступникъ на мѣсяцъ августъ

Св. мученикъ Миронъ.

Якъ тисячъ іншихъ св. Мученикѣвъ, такъ и св. Миронъ власною своею кровію запечатавъ святе, богоугодне житя свое.

Бувъ вонъ священникомъ въ Ахай, а походивъ зъ богатоѣ и славноѣ родини, та не такъ рôдъ його, якъ чисте, невинне житя вѣданя цѣлковито Богу и вѣрнымъ, вславило його и зробило достойнимъ мученичоѣ смерти.

Настало луте переслѣдованя христіянъ за Декія цѣсаря. Въ самъ день Рождества Христа Спасителя, коли св. Миронъ голо-сивъ вѣрнимъ науку, впавъ до церкви староста мѣста Антипатеръ зъ войськомъ, убивъ многихъ вѣрнихъ, а св. Мирона велѣвъ по-ставити передъ своимъ судомъ.

И началися найбôльше жорстокѣ муки. Тѣло святого слуги Божого дерли гаками и палили свѣчками, а потомъ кинено св. Мирона въ розпалену печь, но огонь не пошкодивъ йому нѣчого. Видячи то староста, таке чудо, казавъ дерти поясы живого тѣла зъ хребта св. Мученика, а бачучи що св. Миронъ все то зносить дуже терпеливо и середъ найбôльшого болю въ голосѣ молиться Богу, впавъ Антипатеръ въ таку лютъ, що ажъ зъ розуму зйшовъ, а власнимъ мечемъ убивъ себе.

Св. Мирона вѣдено на судъ до мѣста Кизика въ Мисіи и

тутъ вѣдрубано йому мечемъ голову. Сталося се 251. року по Рождествѣ Христовомъ.

Св. Церковъ обходить памятку св. Мирона 17. Августа.

Рѣдке наверненя.

На початку року 1865 приведено одного жовнѣра зъ Альжиру до Парижа. Бувъ то молодий сильний Арабъ зъ яскравыми очима и якъ снѣгъ бѣлыми зубами. Цѣла єго поверхність зраджувала благородне походженє; вонь умѣвъ читати и писати, однакъ французке було єму незнакомимъ. Сильне запаленя легкихъ довело єго до небеспеки житя.

Коротко по єго прибутю бувъ духовный шпиталя закликаний, щобы одного хорошого, котрий ровно мавъ запаленя легкихъ заосмотрити.

Небавомъ ишовъ священникъ до салъ хорыхъ зъ Найсвятѣйшиими Дарами, передъ котримъ двохъ служащихъ несло горючъ свѣчки въ рукахъ. Магометанинъ Арабъ слѣдивъ уважно всѣ церемонії. Вонь видѣвъ якъ священикъ клякавъ, робивъ знакъ хреста и молився. Вонь придавлявъ ся хорому, котрий хрестъ цѣлувавъ, зъ набожностю слухавъ слова священника, святе Причастіє и послѣдне намашеня отримавъ, — коротко кажучи ничъ не уйшло єго уваги.

Коли духовный вѣддалившись, звертавъ Арабъ безнастанно свої очи на свого умираючого сусѣда, а святий єго спокой и задоволеня зробили глубоке враждія на него. Якъ дуже вонь бувъ зворушений и перенятый, можна легко зъ того познати, що вонь самъ зачавъ знакъ св. хреста робити, руки складати и свою голову схилити передъ крестомъ, котрий висѣвъ въ сали хорыхъ. Все тоє, що вонь бачивъ, переняло єго до глибини душѣ.

Однакъ такожъ и єго днѣ були почисленї. Наступило сильне погоршеня и смерть наблизялася скоро. Въ своїмъ болю кликавъ вонь о помочь. Со всякою готовостю давано єму всего, але даремно. Наразъ побачивъ вонь хрестъ, котрий висѣвъ на поясѣ милосердної сестри. Обома руками сягнувъ по хрестъ, цѣлувавъ пристрастно и тримавъ його такъ сильно, що сестра була змушенна єго вѣднати.

Але єго неспокой вернувъ. „Марабуть, Марабуть!“ закликавъ вонь. Такъ називають именно Магометане своїхъ священниківъ. Заразъ приведено єму Марабута, такъ званого магометанського священика, котрий сївъ собѣ коло єго лѣжка. Однакъ ледвы мÔгъ умираючій єго зобачити, якъ зъ лицемъ вѣдразы вѣдвернувся вѣдъ

него. „Макахъ Марабутъ“ (фальшивый священникъ) выкрикнувъ вѣнъ. Вѣнъ повторявъ тѣ слова колька разовъ и крикнувъ потомъ вздыхаючи: „Марабутъ Сіднагъ Исаагъ“ т. з. священика Господа Иисуса я хочу. Тогда зрозумѣли, що вѣнъ желає собѣ католицького священника и поспѣшили єго закликати. Єго приходъ наповнивъ Араба неописаною радостю. Вѣнъ вытягнувъ свои рамена до него, взявъ єго за руки, цѣлувавъ ихъ, положивъ на свою голову и давъ усѣмъ присутнімъ зрозумѣти, що хоче збстati христіяниномъ. Имя „Сіднагъ Исаагъ“ приходило все єму на уста. То було одиноче визнання вѣры, яке вѣнъ мôгъ зложити.

Духовникъ шпиталя такожъ не тративъ часу. Скоро вѣнъ за помочію переводчика на колька вопросовъ давъ добру відповѣдь, окрестивъ єго.

Ледвы можна описати, яку силу мало св. Крещеніє на щасливомъ умираючомъ. Лице єго съяло радостю и задоволеніемъ.

Арабъ дяковавъ священику бôльше очима якъ устами, потомъ скиливъ голову, якъ колибъ хотѣвъ спати. Всѣ присутні ѹофнулися, щобы не мѣшати єго спокою.

По колькохъ хвиляхъ зобачила сестра милосердія, що вѣнъ лежавъ цѣлкомъ безпорушеня; она приближила ся до лѣжка и побачила, що вѣнъ спокойно въ Бозѣ уснувъ. Хрестъ св. тримавъ єще по смерти сильно въ рукахъ.

Щасливий Арабъ!

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ АВГУСТЬ

За достойниковъ церковныхъ и пастыровъ поставленыхъ въ церковнїй єпархї.

Якъ кождый добрый отець, такъ и Христосъ відходячи зъ сього свѣта, передавъ цѣлу свою власть тымъ, котryхъ найбôльше любивъ. Св. Петрови давъ найвишшу власть у своїй церкви, бо давъ йому ключъ царства небесного. Апостоловъ зробивъ епископами, якѣ відъ св. Петра ажъ до конця свѣта въ своїхъ наслѣдникахъ мають рядити стадомъ Христовимъ и провадити єго до царства небесного. Паповъ епикоповъ и священниковъ називаємо церковными достойниками, церковною єпархією Христового стада.

Церковъ свята просить, щобы мы молилися черезъ цѣлый сей мѣсяцъ августъ за тыхъ пастырбъ и достойниковъ. Асаме, Церковъ свята хоче, щобы мы молилися:

1) О зростѣ священства, т. е. щобы Господь чимъ бѣльше роботниковъ покликавъ до свойого винограду, божъ и нынѣ ще живуть на свѣтѣ люде, котрѣ може ще нѣколи не видѣли священника, не чули науки про розпятого Сына Божого, не чули про велику любовъ Иисуса Христа, який кровъ свою пролявъ и житя свое вѣддавъ за всѣхъ людей. Св. Письмо каже, що спасенный буде тѣлько той, кто увѣрить въ Христа и охреститься. Але якжежъ може увѣрити въ Христа и охреститися той, котрый може ще нѣколи не видѣвъ священника, або лише дуже рѣдко може почути його науки ? Молѣмся отже, щобъ Господь давъ намъ всѣмъ людямъ якнайбѣльше священниковъ.

2) Молѣмся и ото, щобъ Господь давъ намъ добрыхъ священниковъ и добрыхъ епископовъ. Всѣ знаємо, колько зла для Церкви и для душъ може зробити одинъ недобрый священникъ. Тажъ усь єреси, всѣ схизми, всѣ роздоры въ церквѣ, запричинили злѣ священники. Лутеранство и кальвинство спричинили гордѣ вперть священники Нѣмеччины. Схизму зробили гордѣ и зарозумѣлѣ патріархи Царьгороду. И якъ лише єреси були на свѣтѣ, майже всѣ походили и походить вѣдь злыхъ и гордыхъ священниковъ або зарозумѣлихъ епископовъ. А коли священники злѣ, то и люде не будуть лѣпшѣ, и вмѣсто попровадити стадо Христове до неба, вони попровадять його до пекла. Много вже зла й нещастя зазнала Церковъ свята вѣдь злыхъ священниковъ, и тому просить насъ, щобъ мы въ сѣмъ мѣсяцѣ горячо й ревно благали Пресвятое Серце Христове, щобъ воно пôслало намъ добрыхъ душпастырбъ и вождей.

3.) Коли вымолимо собѣ многихъ и добрыхъ священниковъ, то мы єще не все зробили. Мусимо єще молитися, щобы Господь тымъ нашимъ пастырямъ и достойникамъ церковнымъ давъ свѣтло свої правды, силу до працѣ надъ повѣренымъ собѣ стадомъ, неустрасиму вѣдлагу й вытревалостъ у боротьбѣ проти вороговъ Церкви Христової, якъ разомъ изъ діяволомъ „ходять и глядають, кого бы то пожерти.“ Много вороговъ має Церковъ свята и кожда душа зокрема. Хтожъ буде боронити св. Церкви, и хто буде ратувати нещастнѣ людськѣ душѣ, якъ не папа, якъ не нашѣ епископы и священники ? Они на се вже поставленѣ, они на се училися и на се є готовѣ, щобы боротися проти вороговъ и спасати душѣ повѣреного собѣ стада. Они и сповняють свою задачу, лише чекаютъ вѣдь насъ: т. е. молитовъ, чекаютъ благословенства Божого и нової силы до все нової борь-

бы. А благословенство Боже можно выблагати лише молитвою и добрыми дѣлами. Тому то Церковъ свята просить нась, щобъ мы молилися о особливше благословенство для нашоѣ епархіѣ и для нашего духовенства, головно въ нынѣшнихъ тяжкихъ для Церкви часахъ, коли то здається, вже самъ пекольнѣ брамы подносяться и хотути кинутися на Христову скалу — на церковъ святу и знищти єї. Але мы почитателъ Пресвятого Серця Ісусового злучимся разомъ у молитвѣ за нашихъ достойниковъ церковныхъ за нашихъ пастырбвъ и проводникбвъ, покажемъ що ще сильна наша Церковъ свята, католицька и „врата адова не одолѣютъ єй“.

Величнѣсть Церкви.

Ще тямлю я первопочини людства, ще тямлю гоненя лютъ.

Ще збагrena я кровю мучениковъ, ще вмѣю я ратувати душъ, що ходять по бездорожжахъ

Ще маю я мыслителъвъ сивоволосыхъ, ще маю я угодникъвъ Божихъ.

Ось глянь свѣте лукавый: у менѣ племена людськѣ клячати, у менѣ зъ ранку до вечера вносишся до неба дымъ кадила та молѣння святъ.

Гонили мене люто, стопы свої я значила кровю, въ кровъ моїй родились мученики.

Въ менѣ народы спасеня знайшли, я розбурила святилища поганськѣ та божкѣвъ ихъ.

Я є матѣрю усѣхъ людей, я володѣю всесвѣтомъ.

Я є дорога до спасеня, я мостомъ до вѣчности.

Я въ боротьбѣ не улягла, побѣдосно веду бой дальше.

Героївъ своїхъ вѣнчаю вѣчно!

* * *

Ты є неначе скала, що не може розбитися, походженямъ ты не зъ землѣ а зъ неба!

Часови твоєму нема мѣры жадної, не вмираешъ, границь не маешъ, царствомъ ангеловъ и святихъ є ты.

Въ лонѣ твоємъ несешъ для всѣхъ Господню милость.

Ты маєшъ любовь для всѣхъ, що тебе не люблять; палаєшъ любовю до тихъ, що тебе ненавидять.

До Господа молїння шлешъ за грѣшниковъ лютыхъ.

Ты йдешъ на поле битви, по бѣльницяхъ задушнихъ.

Ты потѣхою невѣдраднихъ, нагородою скривдженыхъ сердець.

Ты ратуєшъ усю землю вѣдъ загибелъ, всѣ, що лихословлять тебе, жиуть завдяки тобѣ:

Въ раменахъ твоїхъ усѣ расы обѣймаєшъ, подыхъ твѣй летить геть понадъ роды.

Ты мудрости всѣхъ людей вчила, ты маєшъ школу для мудрецѣвъ.

Ты пишешъ дѣлъ людства, ты исторію вѣкобъ.

Въ тобѣ не счеркнена йота єдина, доки усе не сталося!

* * *

Служителѣвъ твоїхъ ще не забракло, ихъ только, неначе збръ у ясн旣夜 noctis ной очѣ.

Твої псальмы голосомъ дзвонобъ гудуть.

Тебе уста немовлять благословлять а старцѣ зъ почестю поклоны бютъ.

Ты столѣття числишь по собѣ а не старїшся ще. Ты царству-
ватимешъ во вѣки!

Ты полумя любови кидаєшъ на землю, свѣтло правды несешъ.

Лицарбъ правды выховуєшъ, праведникобъ чесноты вчишъ.

Ты авторитетъ науки, ты знаєшъ стежку до всѣхъ тайнъ.

Усѣмъ благословеня даєшъ, пôдъ покровомъ твоїмъ безпечно.

Твої святѣ блестять неначе діаманты дорогѣ; окрасою твою е.

Ты правда єдина, ты дорога усѣхъ дрѣгъ.

Що повинно бути въ католицькомъ домѣ?

На стѣнахъ: хрестъ, образы святихъ, при дверяхъ кропильни-
ця зѣ свяченою водою.

На столѣ: католицькѣ книжки, молитвеники, католицькѣ часо-
писы, вервиця (рожанець), Святе Письмо.

Въ цѣлому домѣ: христіянська мораль, поведеня, згода, любовь,
страхъ Божий; якщо бы хто ввѣйшовъ до нього най бачить, що всту-
пивъ до католицького дому, де всѣ любляться.

Легенда про смерть.

„Ходи, вже пора!“

„Вже пора, ахъ такъ скоро?!"

„Зажди ще хочъ на хвильку.“

„Нѣ твоя программа житя вже закончена!“

„Алежъ я такъ коротко на свѣтѣ!“

„Се нѣчого, днесъ мусишъ зѣ мною ити!“

„Куды ?“

„До вѣчности.“

„Вже пора я мушу покинути все. Вже не жде на мене, не хоче. Яка жорстока, яка страшна, немилосерна рве мене, ломить мене. А менъ такъ хочеться жити на свѣтѣ! Та вже запозно, пропало все... Мушу покинути родину, приятелъвъ. И грошъ, и майно, и роскошъ...! Я ще хотѣвбы веселитися, жити. А тутъ всьо наразъ пропало. Такъ хочеться жити, хочъ одинъ день, хочъ одну годину, одну минуту. Я є безрадный, не споможу собѣ. Я служивъ свѣтовъ, тѣлови, а теперь вони мене лишаютъ. Я самъ. Нема при менѣ мѡхъ приятелъвъ, а я такъ часто зъ ними забавлявся. Вже кônчу житя. Теперь настане для мене вѣчнѣсть. Та яка?... Ахъ, страшне пытаня ?“

„Ну, ходи вже, не зволѣкай!“

„Зажди... Зажди... Ще хвильку!“

„Не можу!“

„Алежъ я ще не є готовый ?“

„Якъ то?“

„Я хочу житя направити, грѣховъ позбутися, бо инакше пропаду... загину на вѣки... ахъ на вѣки...“

„Теперь себе поправити ?“

„Такъ!“

„То вже запозно. Ты мавъ на то часъ, цѣле житя мôгъ ^{хъ} ты покутувати. Твоя година вôдбила.“

„Ну, то вже пропало все. Ахъ, якъ марный сей свѣтъ. Скоро проминає, и мое житя такожъ. Вже иду... мушу !... Вмираю !“

„Стой!“

„Де я є?“

„Въ дверяхъ вѣчности.“

„Хто ты є?“

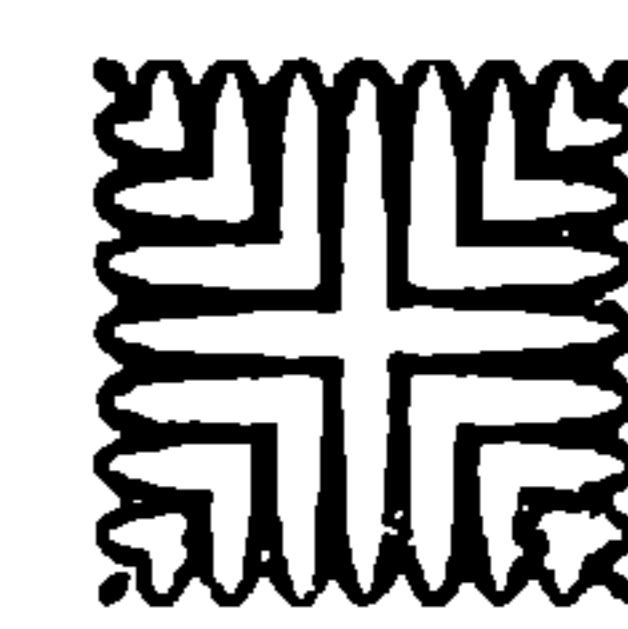
„Я є смерть.“

ВЕЛИКИЙ ОТПУСТЬ.

Вôдбудеся дня 28. августа, на праздникъ Успенія Пр. Дѣви Marii въ церкви 00. Василіянъ, на Чернечой горѣ коло Мукачева.

НОВОСТИ

Поправа печатаноѣ хибы.
Въ 7 числѣ Благовѣстника въ статѣ: „Свята мисія въ Угли попала хиба, а то у Угли є теперъ 269 уніятовъ. — Хиба въ тѣмъ, що 269 было уніятовъ 1930-го года по статистицѣ народочисленя, але теперъ є уже около 680 гр. кат. въ Угли за Божою помочію.

Почта редакціѣ: Звѣщаємо нашимъ милымъ читателямъ, що если хтось хоче якусь пораду просити въ дѣлахъ вѣры або въ іншихъ дѣлахъ, що односяться до нашого Христіянскаго руху и організації, най обертаєся зо своею просьбою на адресу: Греко кат. парохіальний Урядъ. Угля, Почта Теребля.

Ширѣмъ Христіянскѣ новинки! Хто розширяє Христіянську пресу и самъ читає и предплачує Христіянскѣ газеты до котрихъ належить и наша газета „Благовѣстникъ“. Той є апостоломъ и ширителемъ вѣры Ісуса Христа; въ днешніхъ часахъ исполняє дуже важну роботу у виноградѣ Христа. Будьмо всѣ сими апостолами!!!

Св. Отець приймивъ недавно на авдіенціѣ групу глухонѣмыхъ изъ Риму. Выголосивъ до нихъ надзвычайно сердечну промову. Глухонѣмъ глядячи на уста Св. Отця, розумѣли кожде Його слово й тому слухали зъ великимъ зворушенямъ.

Пражський архіеп. Каспаръ выдавъ пастырський листъ, въ котрому изъ болемъ стверджує, що нынѣ навѣть деякъ дуже поважнѣ чинники виступаютъ вороже не лише проти катол. Церкви, але навѣть проти самого Бога. Пропагується низьке роскошелюбство. Така пропаганда руйнує родинне життя. Выходить, що для новотньоѣ люди нема вже никакихъ святощѣвъ, нема власності, нема чести, нѣ доброго імені ближнього. Надъ тымъ працювала масонерія цѣлью 200 лѣтъ всякими нечесными орудниками, брехнею, клеветою и насильствомъ. Утративши пошану для Господа Бога, люде втратили такожъ пошану для родичвъ и для всякої власти. Щезло взаимне довѣря, одинъ чигає на погибель другого. Пощирілися ненависти й зависти. Вязницѣ переповнені злочинця-

ми. У приватнѣмъ и публичнѣмъ житю взяла верхъ брехня. Всѣ народы знищила одна тольки безбожнѣсть и неморальнѣсть. Чимало славныхъ и могучихъ колись народовъ самъ выкопали себѣ грбъ. Часы про якъ згадує св. Павло въ листѣ до Римлянъ (1, 29 — 31) дуже пригадують теперѣшнѣ часы. Листъ кончиться горячою заохотою вернути до практикъ религійного житя.

Въ Жупаню коло Лавочного. вѣдъ 28. VII — 2. VIII ОО. Василіяне пôдъ проводомъ игумена Лучинського будуть держати мисії для народа. На закончення мисії прийде Галицький Протоігумен о. Решетило знаний місіонарь на Подкарпатской Руси.

Въ Празѣ дня 30. VI 2. VII подержався конгресъ Ческоѣ Католицькоѣ молодежи. У своїй новинцѣ „Dorost“ вони публично запросили Под. Русиновъ на сесвято. Пôдъ проводомъ Протоігумена П. Булика вибралося около 300 участниковъ. Прага одушевленно витала гостей зъ Подкарпатя. Ученицѣ учительскоѣ жїн. Семинаріѣ въ Ужгородѣ, урядили вечерокъ. Кожда точка була виконана по артистичному и треба було на бажаня ческої публики повторити кожду точку. На вечерку мимо недуги бувъ присутній Пражський Архієпископъ Каспаръ.

„Райська,, влада признається до банкротства. Правительство СССР и Центральный Комитетъ Коммунистичноѣ Партиї оловѣстили отсей розпорядокъ : „Супроти величезноѣ нужды и браку споживчихъ продуктovъ въ цѣломъ краю, правительство и коммунистична партія рѣшили, щобы доставу збожжа збільшити зъ 10 проц. на 22. Всѣ радгоспи (радянськѣ господарства) мусить віддавати большѣ сколькости збожжа. Крѣмъ того радгоспи мусѣтимуть звернути державѣ позичене збожжа на насьня. Сей розпорядокъ пôдписали Молотовъ и Сталинъ. Вони ствердили тымъ банкротство въ „раю“.

Нѣмеччина пôдписала конкордатъ зъ Ватиканомъ. Конкордатъ має 35 статей. Вон гарантує Церквѣ повну свободу на культурномъ и моральномъ признає церковнѣ и монашѣ школы. Єпископы мають повну свободу переписуватися зъ Римомъ.

Понадъ 2.000 осбѣ у Вѣднѣ вернуло до католицької Церкви. Се тѣ, що пôдъ впливомъ безбожної агитації соціал-демократовъ тому колька лѣтъ виступили були зъ катол. Церкви.

100 лѣтъ минає с. р. вѣдъ оснування католицького епископства въ Шикагу.

Цѣль сего интерната есть воспитовати молодеж в христіянском духу, выробити з молодых сердецъ сильнѣ характеры помагати им в их науцѣ для добра своего народа и на радость своим родителям.

Для большого поступа в науцѣ молодеж в интернатѣ окрем духовного проводу має також инструкторов, котрѣ помогают слабшим ученикам в науцѣ.

Беручи под увагу матеріяльне убожество народа, за ряд интерната рѣшився знижити таксу за удержання на шкôльный рокъ 1933/34. Такса буде слѣдуюча:

Вписове за кожного ученика 100 кч.

250 кч платять: а) тѣ ученики, котрѣ по первый раз приходять до интернату;

б) тѣ, що були в минувшом року в интернатѣ, але перепали хоч бы только з одного предмета.

230 кч. платять: а) тѣ ученики, що були в минувшому року в интернатѣ и з добрым успѣхом перейшли до высших клас. б) ученики, котрѣ приходять по первый раз до интерната, але з одличієм перейшли до высших клас.

180 кч. ученики одличнѣ, котрѣ в минулом року були в нашем интернатѣ.

Всѣ ученики нашего интерната, котрѣ по первом повроку выйдут з добрым успѣхом, — платять 230 кч. мѣсячно; тѣ котрѣ з одличієм, 180 кч. мѣсячно.

Зголосуватися до записов по можности треба в терминѣ од 15. VII — 15. VIII., на адресу:

Управа Интерната 00. Василіян в Ужгородѣ.
ул. Раковція 54.

Выдавництво Чина св. Василія Великого в Ужгородѣ
поручаетъ слѣдующѣ книжки своего изданія:

Мукачевский Паломник. Стор. 584.

Сей молитвенник содергитъ прекраснѣ молитвы и набоженства до Преч. Дѣви Марії до Пресв. Серця Ісусового и святых Угодників Божих. Есть там чин усѣх церковных Богослужень, Пѣсни и мѣсяцослов з Пасхалиєю.

Цѣна оправленого примѣрника 16 Кч. з поштовою засылкою 18. Кч.

Молебенъ къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содергитъ кромѣ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ поштою 1 Кч.

**Énekes imafűzér Jézus szentséges Szivéhez és Szupp[...]
az Oltáriszentséghez.** Цѣна 60 гел. зъ Почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наук-

общества Найсв. Сердца Г. Іисуса Христа. Стор.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которая Іисусъ пріобѣздавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебенъ къ Н. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ Н. С. Іисуса. Прочто почитаеме Н. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою.

Оправл. 3 Кч., брошур. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Девять-дневне набоженство до Найсв. Сердца Іисуса Христа.

Цѣна 80 гел. зъ поштою 1 Кч.

Рожанецъ до св. Рань або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гел. зъ поштовою засылкою 60 гел.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат.

14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч.
зъ поштовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовѣ молитвы. Сеся книжочка содергитъ: Короткое поученіе о отпустахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами. Сторонъ 16. Цѣна 50 гел., а зъ поштовою засылкою 70 гел.

Засылается лемъ заготовѣ грошѣabo за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошѣ треба засылати на адресу:

**Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковція улица число 54.**

Листы изъ заграницы треба адресовати такъ:

**Vydavničtvо Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.**